

Matt Parrott

Autor: Matt Parrott

V článku pro CBS News položil Will Rahn provokativní otázku: „Stojí ještě Amerika za to?“

Postupem času si stále více lidí bude klást otázku: Nedávalo by v nesmírně rozmanité třisetmilionové zemi větší smysl mít řekněme tři země po 100 milionech obyvatel? A co třeba 300 zemí po milionu?

Položit si otázku v tomto případě znamená si na ni i zároveň odpovědět. Země je dnes v důležitých ukazatelích ještě rozdělenější než před občanskou válkou

Bez ohledu na vítěze listopadových voleb se třetina země nevyhnutelně musela otrást nad prezidentem zvoleným naprosto cizím a hluboce nepřátelským národem. Pro **kosmické Američany** je Donald Trump doslova Hitler. Prožívají hysterický hněv, opravdové zděšení a svým dětem říkají, že jejich vrchní velitel je zlý bubák, který jim chce ublížit. Kdyby pak zvítězila **Hillary Clintonová**, třetina Ameriky by pozorovala globalistickou hrozbu jejich tradiční americké identity ještě trucovitěji a podezřívavěji, než tomu bylo za polarizující vlády Baracka Obamy.

A ona prostřední třetina, rychle se smršťující menšina voličstva? Tito lidé celou situaci dosud vnímají jako střet idejí, nikoliv regulární boj zneprátelených stran, věří v procesní procedury a uznávají protistranu v naději, že to nakonec pro všechny zúčastněné dobře dopadne. Podobně jako dítě, které se v zoufalství modlí, aby to táta s mámou nějak urovnali, přestali se hádat a vyhnuli se rozvodu, se snaží hrát na city a upozorňovat na hrozby z vnějšku nebo obavy z neznámé budoucnosti.

Na krajní pravici už dnes mnozí touží po **rozpadu USA** ve scénáři podobném **zhroucení Sovětského svazu**. I na krajní levici se objevují secesionistické nálady, zejména ohledně možnosti odchodu Kalifornie z unie nebo Druhé vermontské republiky.

Konvenční americké myšlení jako by od sebe tyto debaty a závěry odstrkovalo coby něco nemyslitelného – dějiny však pádí kupředu bez ohledu na to, co považujeme za myslitelné či nemyslitelné. Když se nezastavitelná síla masové imigrace střetne s pevným objektem bělošské Ameriky odhodlané zachovat svou identitu a způsob života, nastanou drastické politické změny. Nejsem žádná vědma a nedokážu tak říct, jak a kdy se USA rozpadnou. Pohromadě ale vydržet nemůžou. Dříve či později se v krvi a hrůze navrátí **bohové „nadpisů v učebnicích“**.

Zatím to ještě lze odbýt jako nějaké bláboly dobré tak leda pro pomatence, nakonec ale budeme my zastánci zachování Spojených států coby jediné země a národa muset předložit skutečné, ne citově zabarvené důvody, proč by to tak mělo být.

Nemůžete a taky to neuděláte. Barevní se nehodlají vzdát svého hluboce zakořeněného komplexu oběti, hrdinně překonávající všemožné krutosti bělošského patriarchátu. Běloši se pak konečně pomalu hotoví na svou obranu a odmítají tento rychle se šířící národní mýtus, v němž hrají úlohu nenapravitelných padouchů a který je i s jejich potomky odsuzuje k porobě a zapomnění. Žádný kompromis neexistuje. Amerika by neměla zůstat pohromadě – a čím déle a vytrvaleji se o to budou někteří pokoušet, tím horší to bude mít následky pro všechny zúčastněné.

Aby nedošlo k omylu: rozchod – nebo, jak tomu někteří říkají, „národní rozvod“ – by podle mého mínění byl katastrofou. Nakonec by znamenal méně svobody, mnohem méně míru, více rasového rozdělení a dost možná i nový věk temna pro celý svět. Navíc považuji naši ústavu za geniální dokument a život v zemi, již pomohla vytvořit, miluji. Amerika v mých očích stále stojí za to.

Všimněte si, že „rasové rozdělení“ je něco velice, velice špatného. Pro lidi jako je Rahn není rasová harmonie něco pragmatického – vidí ji jako něco mnohem důležitějšího. Sjednocení ras je kvazi-náboženskou misí, stejně vznešenou jako usilování o svobodu a mír. A můžete se vsadit, že rasové integrace si cení mnohem výš než míru. Ať už Amerika přežije pohromadě nebo ne, vstupujeme do éry, již autor nepochybně bude vnímat jako temnou. V této neotribalistické budoucnosti se kosmopolitní moderní centra rozpustí v decentralizovaném multipolárním prostředí lidské činnosti, jež už nepodléhá stále více irelevantním a nahodilým hranicím vestfálských států.

Vzhledem k rozdělenosti naší země bychom si možná měli připomenout náš společný účel – než dojde k něčemu skutečně nebezpečnému.

My máme nějaký společný účel? Američané se nedokáží shodnout ani na tom, jestli jsou obřízky klitorisu odpudivé, jestli můžou holky mít kulky nebo dokonce jakým jazykem vůbec mluvit. Rahn nám ale v závěru svého článku prozradí, co že to kromě zeměpisných souřadnic máme společného.

Nemusíme se vracet až občanské válce, abychom našli zemi ještě rozdělenější, než je ta dnešní. Tak byl například konec 60. let 20. století časem nejednoty a občanské dysfunkce podstatně horších než vše, před čím stojíme na počátku roku 2017.

Vševědoucí efektivita policejního státu, pořádková policie vycvičená k tomu odklonit a zneutralizovat dissent a stále výrazněji digitální a virtuální povaha politického diskurzu i odporu společně vytvářejí iluzi nižší míry násilí a skutečnosti obecně než v 60. letech 19. nebo 20. století. Ve skutečnosti je ale situace vznětlivější než tehdy – i když do našich úvah započteme i uměle nafouknutou ekonomiku a štědrý sociální stát, které ostatně nelze udržovat při životě do nekonečna.

Přesto existují důvody k obavám. Víra v klíčové instituce – s výjimkou armády – dosahuje rekordně nízkých čísel. Ideologické rozdělení ruku v ruce s politizací veškerého amerického života pak ukazují na to, že skutečně žijeme uprostřed „studené občanské války“.

Ano.

Demokratická koalice s trochou zjednodušení zastupuje zájmy liberálních odborných tříd, městských elit, multirasového (lumpen)proletariátu trvale chudých a konečně i nových imigrantů.

Republikáni velice zhruba řečeno zastupují „bělošskou dělnickou třídu“, přemrštěně bohaté, konzervativní křesťany a miliony těch, kteří se cítí ohroženi proměnami společnosti a vzestupem nově příchozích.

Všimněme si zaujatosti a deterministické historiografie. Rahn a jeho vzdělaní přátelé vědí a shodují se, že „změna“ je dobrá a že „změna“ znamená ekonomické, společenské, politické i fyzické nahrazení bělochů. Naše naděje, sny a obavy psychologizují a patologizují typicky židovským způsobem, zatímco jejich vlastní naděje, sny a obavy jsou nedílnou součástí mýtu našeho věku. Dějiny totiž píše globalističtí oligarchové a oni také rozhodují o tom, kdo bude kladným a kdo záporným hrdinou tohoto příběhu. Běloši-muži, máte smůlu.

V tom všem se však vytrácí jakýkoliv národní projekt, na němž bychom se dokázali shodnout – a dokonce i to, jestli má „národní projekt“ jako takový smysl. Máme tu přinejmenším dvě rozporné představy o tom, co dodává Americe její velikost – a ty se od sebe ke všemu každým dnem stále více vzdalují.

A budou se vzdalovat i nadále. Libovolné množství krasořečnění totiž nedokáže zastavit historický a demografický vývoj.

Prezident Trump dal po svém vítězství, dosaženém díky pečlivě připraveném poselství zaměřeném jen na určitou část obyvatelstva, v inauguračním projevu najevo, že hodlá pracovat v první řadě ve prospěch svých voličů a jejich zájmů.

A Hillaryino poselství snad nebylo určené jen jisté části Ameriky? Proboha, vždyť i Bill Clinton si stěžoval na to, že její kampaň naprosto ignoruje bělošskou dělnickou třídu. Trump si tento problém nevymyslel. Je to „jen“ machr na marketing s dobrým odhadem publika – a rád vyhrává. Patří k vymírající generaci bílých **babyboomerů**, podle nichž skutečně dosud existuje jakýsi americký střed, a sám sebe vnímá jako sjednotitele. Už dávno ale není co sjednocovat.

Jakmile totiž začne politické smýšlení určovat, jaká média sledujeme, jak mluvíme, s kým se stýkáme a jak vnímáme sami sebe, nutně se objevují obavy, jestli může takto obrovitá země vydržet v delším časovém horizontu pohromadě.

Kosmopolitní třída nedokáže skousnout, že nám internet dal možnost odpojit se od jejich oficiálních mediálních kanálů. Náš úprk k mediím mluvícím naším jazykem a s našimi

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

hodnotami pro ně je zradou jejich „objektivního“ a „faktického“ neoliberálního ministerstva pravdy.

Proč tedy nepřistoupit k rozdělení? Proč nedovolit Kalifornii, aby se stala zaslíbenou zemí progresivců? Proč by měli kongresmani z Mississippi rozhodovat o postoji New Yorku k právu na potrat?

Na tuto otázku existují odpovědi. Jaké jsou ty vaše?

Rahn žádné odpovědi nemá. Odpověď totiž zní, že impérium musí padnout. Jen zřídka v dějinách zaznamenalo natolik neschopné, okrajové, nenáviděné a opovrhované menšinové hnutí tak prudký vzestup jako bělošský nacionalismus v posledních několika letech. A rozhodně to nemůžeme připsat na vrub našemu vynikajícímu vedení a plánování. Pokud se někde rozdávají ruské rubly, na mě se nedostalo. Bělošský nacionalismus je na vzestupu a tento trend bude navzdory všem zmíněným nedostatkům pokračovat, protože se jedná o jedinou smysluplnou, konzistentní, spravedlivou a realistickou odpověď na problémy, které se budou s postupujícím časem jen prohlubovat.

Odpověď na otázku tedy zní **bělošský nacionalismus**.

Úvaha Matta Parrotta vyšla na stránkách **Alternative Right** 19. května 2017.